

Gf.IV.30.417/2016/3.

A Debreceni Ítéltábla a FÉL NEVE (FÉL CÍME, ügyintéző: dr. Papp László jogtanácsos) által képviselt FELPERES NEVE (FELPERES CÍME.) felperesnek -, a Turi Ügyvédi Iroda (FÉL CÍME., ügyintéző: dr. Turi Lajos Péter ügyvéd) által képviselt ALPERES NEVE (ALPERES CÍME.) alperes ellen tag felelősségének korlátlanra minősítése és marasztalása iránt indított perében a Nyíregyházi Törvényszék 2016. július 5. napján meghozott 2.G.15-16-040108/6/II. számú ítélete ellen az alperes részéről 7. sorszámon előterjesztett, valamint 8. és 10. sorszámon kiegészített fellebbezés alapján indult másodfokú eljárásban - 2016. október 24. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét azzal hagyja helyben, hogy abból mellőzi a megállapításra vonatkozó, első bekezdésbe foglalt rendelkezést.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 10 000 (Tízezer) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság a sérelmezett ítéletében megállapította az alperes felelősségét abban, hogy az **ADÓS.** (a továbbiakban: adós) tagjaként az üzletrészenek átruházásakor rosszhiszeműen járt el. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 770 069 Ft-ot, valamint 30 000 Ft perköltséget, az államnak pedig az adóhatóság külön felhívására 46 200 Ft le nem rótt eljárási illetéket.

A fellebbezési eljárásban is irányadó tényállás szerint az alperes a megalapításától 2014. augusztus 26. napjáig tagja és vezető tisztségviselője is volt az adósnek. 2014. augusztus 26-án az üzletrészt **S.J.** részére értékesítette, aki az adós új ügyvezetője lett. A tag és vezető tisztségviselő személyével kapcsolatos változások bejegyzésre kerültek a cégjegyzékbe, továbbá a cég a székhelyét **CÍM** szám alá helyezte át.

A tagváltást követően - az új tag és vezető tisztségviselő mulasztása miatt - az állami adóhatóság törvényességi felülvizsgálati eljárást kezdeményezett az adóssal szemben, az új székhely törvénysértő volta miatt.

A Nyíregyházi Törvényszék Cégbírósága (a továbbiakban: cégbíróság) .../6. számú végzésével törvényességi felülvizsgálati intézkedésként az adóst 100 000 Ft pénzbírsággal sújtotta és 100 000 Ft törvényességi felülvizsgálati illeték megfizetésére kötelezte a székhelye törvénysértő volta miatt. Az adós ezt követően sem állította helyre a törvényes működését, ezért a cégbíróság .../4. számú végzésével „A cégnyilvánosságról, a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról” szóló 2006. évi V. törvény (Ctv.) 116. §-a (1) bekezdésének a) pontja alapján megindította az adós kényszerítő eljárás iránti eljárást, amely a Cégléletről, 2015. november 25. napján került közzétételre, így ez a kényszerítő eljárás kezdő időpontja.

A kénysztörlési eljárásban a felperes 770 069 Ft hitelezői igényt jelentett be, melyet a cégbíróság az adós kénysztörlését elrendelő .../9. számú határozatában fel is tüntetett. A felperes hitelezői igényéből az alperes tagsági jogviszonyának megszűnésekor 560 069 Ft tartozás állt fenn.

A kénysztörlési eljárás 2016. március 19. napján jogerősen befejeződött. A cégbíróság .../26. számú végzésével az adóst - 2016. április 14-i hatállyal - törölte a cégjegyzékből.

A felperes a keresetében a Ctv.-nek a - kénysztörlési eljárás kezdő időpontjában hatályos - 118/A. §-a (3) bekezdése alapján annak megállapítását kérte, hogy az alperes - mint a kénysztörlési eljárás megindulását megelőző 3 éven belül a részesedését átruházó tag - korlátlanul felel a felperes mint az adós hitelezője kielégítetlen követeléséért. Kérte továbbá az alperest a kénysztörlési eljárásban meg nem térült követelésének, valamint a perrel felmerült költségeinek a megfizetésére is kötelezni.

Állította, hogy mivel az alperes üzletrésze átruházásakor az adósnak a felperes felé már 560 069 Ft kötelezettsége fennállt, az alperes a tagsági jogviszonya megszüntetése során rosszhiszeműen járt el, ugyanis az új tag és vezető tisztségviselő az adóst nem működtette, az új székhelyén nem volt elérhető, a kénysztörlési eljárás megindítására is emiatt került sor. Álláspontja szerint az alperes felelősség alóli mentesüléséhez nem elegendő annak igazolása, hogy az üzletrész-adásvételi szerződésben tájékoztatta az új tagot az adós tartozásairól, aki kötelezettséget vállalt azok megfizetésére.

Az alperes a felperes keresetének az elutasítását kérte.

Azt nem vitatta, hogy 2014. augusztus 28. napjáig az adós tagja és vezető tisztségviselője volt, azonban álláspontja szerint a felelőssége megállapításának a Ctv. 118/A. §-ának (3) bekezdésében megjelölt feltételei nem állnak fenn.

Állította, hogy az üzletrésze értékesítése során jóhiszeműen járt el, az új tagot tájékoztatta a felperes hitelezői igényéről, aki vállalta is a tartozás megfizetését.

Az alperes vitatta a felperes követelésének az összecszerűségét is. Arra hivatkozott, hogy az üzletrész adásvételi szerződés megkötésekor még csak 3-400 000 Ft tartozása volt az adósnak.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét megalapozottnak találta.

Megállapította, hogy a felperes hivatkozásától eltérően nem a kénysztörlés megindításának időpontjában hatályos felelősségi szabályokat, hanem „Az egyes törvényeknek az új Polgári Törvénykönyv hatályba lépésével összefüggő módosításáról” szóló 2013. évi CCLII. törvény (Módtv.) 112. §-ával beiktatott Ctv. 118/A. §-ának (3) bekezdését kell alkalmazni.

E jogszabály által a per megindítására meghatározott határidő betartásának vizsgálata során megállapította, hogy a felperes a 90 napos jogvesztő határidőn belül indította meg a pert.

Az alperes felelősségének megállapításához szükséges feltételeket is bizonyítottan találta. A kénysztörlési eljárást megelőző 3 éven belül ugyanis az alperes az adós korlátozott felelősségű tagja volt, az üzletrészét pedig rosszhiszeműen értékesítette. Erre utal az alperes alaptalan feltételezése, illetve a perben tett személyes nyilatkozata is a felperes hitelezői igényének megtérüléséről.

Az elsőfokú bíróság az alperes felelősség alóli mentesülésének megállapítására nem látott lehetőséget, mert a per során nem terjesztett elő bizonyítási indítványt annak igazolására, hogy az átruházás során jóhiszeműen és a hitelezői érdekek figyelembevételével járt el.

Az elsőfokú ítélet ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben annak megváltoztatását, a felperes keresetének az elutasítását és perköltségében marasztalását kérte.

Azt nem vitatta, hogy a felperes a Ctv. 118/A. §-ának (3) bekezdése szerinti határidőn belül megindította a pert, azonban állítása szerint a felperesnek az adós kénysztörölési eljárásában, 2016. február 15. napján keltezett hitelezői igény bejelentése - a 2015. november 25. napján megindult kénysztörölési eljárás időpontjára tekintettel - elkéssett. Állította, hogy a cégbíróság a felperesnek a 60 napos törvényi határidőn túl bejelentett hitelezői igényét nem vehette volna figyelembe.

Álláspontja szerint az a tény, hogy a vevőt az üzletrésze értékesítését megelőzően teljeskörűen tájékoztatta az adós vagyoni helyzetéről, kizárja a rosszhiszeműségét. Hangsúlyozta, hogy az adásvétel időpontjában az üzletrésze nem állt végrehajtás alatt, az adóssal szemben megszűntnek nyilvánítási eljárás nem volt folyamatban, az adószáma nem került felfüggesztésre, illetve törlésre. A tagsági jogviszonya megszűnését követően pedig az adóssal szemben elrendelt különleges törvényességi felügyeleti eljárásban hozott intézkedések pedig neki nem róhatóak fel.

Állította, hogy személyes meghallgatása során - az elsőfokú bíróság megállapításával ellentétben - éppen azt adta elő, hogy tájékoztatta a vevőt az adós vagyoni helyzetéről, meggyőződött az üzleti céljairól, terveiről. Önmagában azonban az a körülmény nem értékelhető az ő terhére, hogy az új tag és vezető tisztségviselő az adós tevékenységét nem tudta folytatni, illetve a gazdasági próbálkozásai nem vezettek eredményre.

Ezzel összefüggésben kiemelte, hogy az 560 069 Ft összegű tartozáson felüli a hitelezői igény keletkezése az ő magatartásával nincs okozati összefüggésben.

A személyes meghallgatása során tett nyilatkozatával pedig - szerinte - igazolta, hogy eleget tett a rá háruló bizonyítási kötelezettségének és kimentette magát a felelősség alól.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást azzal egészíti ki, hogy az adós 2012. november 29-i megalapításától kezdődően az üzletrésze 2014. augusztus 26. napján történt értékesítéséig az alperes volt az adós egyedüli tagja és vezető tisztségviselője. Az üzletrész adásvételi szerződés megkötésekor az adósnak a felperessel szemben 560 069 Ft tartozása állt fenn, továbbá az adóssal szemben a felperes 2014. május 20. napján rendelt el végrehajtási eljárást.

Az alperes az adós 2014. augusztus 26. napján tartott legfőbb szervi üléséről felvett jegyzőkönyvben rögzített nyilatkozata szerint teljeskörűen tájékoztatta **S.J.** tagot az adós pénzügyi helyzetéről, ennek körében arról, hogy a felperes felé 367 540 Ft összegű tartozása áll fenn, az erre vonatkozó adó folyószámla-kivonat egy példányát is átadta részére. Azt is rögzítették, hogy az alperes részletes, mindenre kiterjedő tájékoztatást adott az adós pénzügyi helyzetéről, valamint az új tag kijelentette, hogy a társaság tevékenységét a jövőben is folytatni kívánja.

A kiegészített tényállásra is figyelemmel az alperes fellebbezése megalapozatlan.

Az ítéletábra megállapítása szerint az elsőfokú bíróság a jogvita megalapozott elbírálásához szükséges mértékben - a korábban írt kiegészítéssel - a tényállást helyesen állapította meg, és az alapján érdemben helytálló döntést hozott.

Az alperes fellebbezésében írtak miatt azonban az ítéletábra az elsőfokú ítélet indoklását a következőkkel egészíti ki, illetve pontosítja:

Az ítéletábrának a fellebbezés elbírálása során elsődlegesen abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy jelen ügyben a Ctv.-nek mely időponttól hatályos rendelkezéseit kell alkalmazni.

A Módtv. 112. §-ának (44) bekezdése a Ctv. VII. Fejezetét - így a 118/A. §-a (3) bekezdésének új szabályait is - a 2014. július 1. napjától indult kényszertörlesztési eljárásokhoz kapcsolódóan rendelte alkalmazni. Az ítéletábra megállapítása szerint ezért a felperes által helyesen megjelölt - és az elsőfokú bíróság által alkalmazott - Módtv. 112. §-ának (44) bekezdésével módosított 118/A. §-ának (3) bekezdésében foglalt rendelkezések voltak irányadóak a kereset elbírálása során. Az elsőfokú bíróság ugyan a helyes jogszabályt alkalmazta, azonban tévesen utalt arra, hogy az adott ügyben az üzletrész adásvételi szerződés megkötésekor és nem az adós kényszertörlesztési eljárásának megindulásakor hatályos jogszabályt kell alkalmazni, viszont mindkét időpont 2014. július 1. napja utáni.

Az ítéletábra a továbbiakban azt vizsgálta, hogy megalapozott-e az alperesnek az a felelősségét kizáró hivatkozása, hogy a felperes a kényszertörlesztési eljárásban 60 nap alatt nem jelentette be a hitelezői igényét.

Az ítéletábra megállapítása szerint a felperes a másodfokú eljárásban a 3/F/1. alatt csatolt okirattal igazolta, hogy az alperes állításával szemben a Ctv. 118/A. §-ának (2) bekezdése szerinti 60 napos határidőn belül bejelentette a hitelezői igényét. Utal arra is az ítéletábra, hogy a 60 napos hitelezői igény bejelentésére megállapított határidő egyébként sem jogvesztő, a cégbíróság az elkésetten bejelentett követeléseket sem hagyhatja figyelmen kívül (BDT2016.3479.).

Az ítéletábra egyetértett az elsőfokú bíróságnak azzal a következtetésével, hogy a felperes eleget tett az alperes felelősségének megállapításához szükséges bizonyítási kötelezettségének, azaz bizonyította, hogy az alperes az üzletrésze átruházásakor rosszhiszemű volt.

Az elsőfokú bíróság ugyanis helytállóan állapította meg, hogy a felperes által megjelölt tények - figyelemmel az alperest a felelősség alóli kimentése körében terhelő bizonyítási kötelezettségének elmulasztására is - alkalmasak voltak a rosszhiszeműsége fennálltának alátámasztására. Az adóssal szemben az üzletrész adásvételi szerződés megkötését megelőzően már végrehajtási eljárás volt folyamatban, így fennállt a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete. Az adósnak nem volt a tartozása megfizetésére elegendő vagyona. Ahhoz, hogy az alperes a Ctv. 118/A. §-ának (3) bekezdése szerinti kimentési kötelezettségének eleget tegyen, azt kellett volna bizonyítania, hogy a vagyoni részesedése átruházásának időpontjában jóhiszeműen és a hitelezői érdekek figyelembevételével járt el. A jóhiszeműség megítélésénél „A Polgári Törvénykönyvről” szóló 2013. évi V. törvény 1:3. §-a (1) bekezdésében írtakból kell kiindulni. Így az alperesnek vagy azt kellett volna bizonyítania, hogy az átruházás időpontjában a cég fizetőképese volt, az adós „kiürítésére” ezt követően került sor.

Az alperes a kimentés körében az őt terhelő bizonyítási kötelezettségének azonban nem tudott eleget tenni, még azt a tényállítást sem tudta bizonyítani, hogy a vevővel a cég működtetése érdekében

kötötte meg az üzletrész adásvételi szerződést. E tényállításának egyébként személyes meghallgatása során részben ellent is mondott. Azt nyilatkozta ugyanis, hogy a vevő korábbi gazdasági tevékenységéről, ezzel kapcsolatos múltjáról nem kérdezősködött, nem tudott semmit (6. jegyzőkönyv 4. old.).

A Ctv. 118/A. §-ának (3) bekezdése szerinti „felelősség áttörés” alóli mentesülés nem a kényszersztörlésre okot adó körülményekre figyelemmel történhet, ezért az adott ügyben annak nem volt jelentősége, hogy a kényszersztörlési eljárás megindítása az alperes magatartásával nem állt okozati összefüggésben. Emiatt nem bírt relevanciával az alperes összegszerűségi kifogása, mely szerint nem az ő ügyvezetése alatt keletkezett az 560 069 Ft feletti tartozás, ugyanis a feltételek fennállta esetén a tag korlátlanul felel a cég hitelezőjének kielégítetlen követelése erejéig, függetlenül attól, hogy az kinek a magatartásával, mulasztásával összefüggésben keletkezett.

Az alperes a felelősség alóli mentesülését megalapozó körülmények fennállását - az elsőfokú bíróság ezzel kapcsolatos bizonyítási teherről adott tájékoztatása ellenére - nem bizonyította. Nem igazolta, hogy a felperes által megjelölt rosszhiszemű magatartás nem állt fenn, amelyre tekintettel az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a helytállási kötelezettségét.

Mindezekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján azzal a helyesbítéssel hagyta helyben, hogy mellőzte az alperes felelőssége megállapítására vonatkozó rendelkezéseket.

A Ctv. 118/A. §-ának (3) bekezdésén alapuló per eljárásjogilag ugyanis „ún. egylépcsős” marasztalási per, a törvény megtevesztő szóhasználata ellenére a hitelezőnek marasztalásra irányuló keresetet kell előterjesztenie. Amennyiben a jogalkotó szándéka az lett volna, hogy egy „ún. kétlépcsős” peres eljárást szabályozzon, akkor „A csődeljárásról és a felszámolási eljárásról” szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 33/A. §-ának megfelelő szabályozási rendet írt volna elő.

Az eredménytelenül fellebbező alperes a lerótt fellebbezési eljárási illetékből és a jogi képviselője ügyvédi munkadíjából származó saját másodfokú perköltségét maga köteles viselni.

Köteles továbbá megtéríteni a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján a felperes számára a jogi képviselője jogtanácsosi munkadíjából származó másodfokú perköltségét, amelynek összegét az ítéletábra a Pp. 67. §-ának (2) bekezdése szerint irányadó „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (1), (2), (5) és (6) bekezdéseiben foglaltak alapján határozta meg, értékelve azt is, hogy a felperes jogi képviselője írásbeli fellebbezési ellenkérelmet terjesztett elő, valamint a másodfokú tárgyaláson is megjelent.

Debrecen, 2016. október 24.

Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit s.k. a tanács elnöke, Dr. Dzsula Marianna s.k. előadó bíró, Szilágyiné dr. Karsai Andrea s.k. bíró

A kiadmány hitelűl:

- kiadó -